

„Mi van Márhával? Mit tud róla, az istenért, mondja meg. Talán Mártha...”

„Igen”, szólt halkán az öreg úr.

Reffenetes csend támadt.

„Maradj csak nyugodtan”, folytatta később. „Ez semmit sem fog változtatni az életeden, mert én elhozom neked Márhát, hiszen azért vagyok a barátod.” S ezzel a temető felé mutatott.

Arra kellett néznie. A napos fűvek fején Mártha alakja tünt fel. Felénk tartott s úgy fetszett, mintha már réges-régen jönne a réteken át. Ilyen szépnek sohasem láttam. A haja sötét szőkesége kigyúlt a napsugárban s a szeme kéksége új színeket adott a mezőknek.

Egymásra borultunk és leroskadtunk a gyönyörűségtől. Mert nem láttunk semmit magunkon kívül. Pedig a levelek most oly fájdalmas zokogással zuhogtak ránk, hogy beleptek egészen sűrű tömegeikkel.

„Mártha”, szóltam félénken, „az egész életünk ennyi volt csak: várni, várni. De látod, érdekes volt, mert kinyúlt karjaink végre is elérték egymást. Mert ránk zuhog emléke annyi esztendőnek...”

„Félek ezektől a levelektől”, sugta Mártha. „Úgy fájnak, olyan súlyosak.”

„Ne félj világom”, vigasztaltam, „hiszen most rögtön elmegyünk innen, messze a fájdalmas emlékeiktől. Csak még e derék öregtől búcsuzunk el, aki annyira egymásnak kívánt bennünket.”

És ekkor mindketten az öreg úrra néztünk, aki ott állott előtünk az út szélére halmozott kőrakáson és sovány karjait áldóan emelte fölénk. Hirtelen remegni kezdtünk e póztól, melyben az öreg úgy megnyúlt, mint egy reffentő borzalmas látomás. Fekete köpenye szélesre terült és elzárta előlünk a napfényt és a világot. A hangja meg messzi magasságból hallatszott:

„Gyerekek, a ti fájdalmas, bolond vágyatok beteljesedett és megérett a hervadásra. Én megáldom ezt a pillanatot, benneteket, akik a magatok erejével sohasem tudtátok volna elérni. Mert csak a szájatok mondogatta: mozgás, erő, merészség, magatok álmosak voltatok, puhák és bátorfalanok. Tudatos ben-

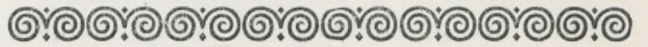
937

netek nem volt az életnek egyetlen célja sem, azért én elindítottalak keffőtöket egymásfelé és életetek legnagyobb pillanatában — hogy örök maradjon — megáldalak és eltemetlek. Ámen.

„Apám!” kiáltottam fel kétségbeesetten és mozdulni akartam.

Már nem lehetett. Az öreg úr hozzánk lépett és szívünkre tette hideg kezeit. Aztán betemetett a levelekkel.

A jegenye kifosztottan nézett az égre.

Mikor?

Irla : Pierre Paulin.

Sötét madár-sereg száll
A mező azurkék egén.
Itt lent a völgyben
Egyedül ülünk: te, meg én.
A rózsá-lugasban
Ragyog fénye vad ó boroknak.
A nyár halódik. Nézd csak, nézd csak,
Az ősz beront maholnap.
Ó, meddig várjunk hát?
A madár szól... Ó, hallod, hallod?
Mikor lesz végre az enyém?
Főnt a magasban madár-sereg
Vonul a mező kék egén,
Lent a völgyben szomorún ülünk
Keffesben: te, meg én!

Fordította : Harsányi Lajos.

938